

Skogsstyrelsen
Jörgen Ringagård

2008-12-01

Linda Eriksson
linda.eriksson@forestindustries.se
08-762 72 09

2008/5646

Förslag på ändringar av föreskrifter och allmänna råd till skogsvårdslagen

Skogsindustrierna vill härmed framföra följande synpunkter på förslagen:

- Skogsindustrierna anser inte att ändringen av föreskrifter till § 14 är acceptabel. Vi har uppskattningsvis 50 000 avverkningsobjekt årligen i Sverige och frågan gäller ett fåtal av dessa. Att fylla i samtliga anmälningar och senare att SKS granskar kommer sammantaget att ta stora resurser i anspråk till, vad vi kan se, marginell nytta. SKS anger i konsekvensutredningen att merkostnaden för företag stannar vid två minuters längre ifyllande av blankett. Då måste SKS anse att noggrannare planering inte behövs. Vi frågar oss då om det nya underlaget vid anmälan kan bidra till att myndigheten kan få "kännedom om objekt med höga kultur- och naturmiljövärden, som berörs av transporter från det område som anmälts för avverkning eller uttag av skogsbränsle". Om företaget har kännedom om höga naturvärden, så torde dessa framgå av anmälan och om det anses angeläget kan väl SKS då utfärda råd om att undvika att skada dessa värden vid drivningen. Om företaget inte har kännedom om naturvärden och endast lägger två minuter på att rita vägar och överfarter, så har väl inget vunnits? Skogsindustriernas uppfattning är att det kostar en hel del att planera basvägar och alternativa basvägar i samband med avverkningsanmälan.
- Skogsindustrierna anser heller inte att det är klokt att i en avverkningsanmälan tvingas detaljstyra hur basvägar, virkesavlägg och skogsbränsleupplag skall läggas ut. Drivningsförhållanden kan ändras och det är inte ovanligt med omplanering. Vad händer ifall man till exempel väljer en bättre basväg eller överfart än den man angivit i anmälan? Vidare så är det inte alltid möjligt att ha planerna klara vid anmälan, exempelvis vid rotpostförsäljning då anmälaren/markägaren inte vet vem som avverkar. Planeringen sker då efter att anmälan lämnats in.
- En blankett, en behandlingsenhet kan verka ändamålsenligt, men en blankett bör kunna innehålla flera enheter om kartan anger till vilken del olika hänsynsdelar hör. Skogsindustrierna anser att det är bättre att utveckla blanketten än föreskriften. Kravet på att varje anmälan bara får innehålla en behandlingsenhet kommer att innebära merarbete både för

Föreningen Sveriges Skogsindustrier
Storgatan 19, Box 55525, 102 04 Stockholm
tel 08-762 72 60 fax 08-611 71 22
Servicebolag Arbio AB org. nr 55 60 67-2924

skogsägaren och för myndigheten. Det kommer heller inte att bli helt enkelt att avgöra vad som är en behandlingsenhet i småbrutna landskap som tex skogs- och myrmark eller skogs- och inägomark. Om skogen är enhetlig kan man väl inte behöva skicka en anmälan för varje myrholme? En annan fördel med att kunna samla flera likartade enheter är att det går lättare att prioritera och samla naturhänsyn till områden där den gör störst nytta.

- Skogsindustrierna anser att den angivna maximala bredden för linjeelementen är för snävt tilltagen och definitionen av ringa bredd borde ökas till åtminstone det dubbla. Inte minst är detta motiverat i det efter stormarna synnerligen heterogena sydsvenska skogslandskapet, där behandlingsenheter av praktiska skäl måste anpassas till läget. Den föreslagna begränsningen ger ökat administrativt arbete i alla led och är inte anpassad till det rådande läget.
- Skogsindustrierna anser att de exempel på särskilda skäl som anges i stort känns realistiska och täcker de flesta situationer där vi ser att dispenser kommer att behövas. Dock anges bara oproportionerliga flyttkostnader som särskilda skäl under punkt 3. Detta bör även avse höga startkostnader som upptagning av vägar etc. Sedan finns det all anledning att även beakta hur färre maskinflyttningar bidrar till såväl bättre arbetsmiljö som bättre ekonomi för avverkningsföretaget samt minskad miljöbelastning i form av lägre bränsleförbrukning. Den sista punkten – tillfällig virkesbrist vid egen industri – bör omformuleras. För det första är det inte endast skogsföretag med egen industri som kan ha tillfälliga problem. Detta gäller i minst lika hög grad alla andra typer av industrier utan egen virkesförsörjning. För det andra är de skäl som sökanden bör ange alltför detaljerade och omfattande. Varken den sökande eller Skogsstyrelsen kan när en akut brist uppstår börja med omfattande ansökningar eller utredningar. Det är samtidigt viktigt att dispenser vid särskilda skäl kommer att kunna tillämpas, och att det görs likformigt. I dagsläget får vi rapporter om att de enskilda distrikten gör mycket varierade bedömningar om vad som är särskilda skäl. På en del distrikt har man i princip infört nolltolerans.
- Beträffande konsekvensutredningen tycker vi att den i flera avseenden är mycket generaliserad och i mycket skriven ur ett myndighetsperspektiv. Några exempel: Den angivna flyttkostnaden ställs i relation till ett rotnetto som vi inte känner igen från södra Sveriges stormskogsområden. Ett sydsvenskt barkborrehygge ger ofta ett netto på mindre än 50 tkr och då får flyttkostnaden en annan relation. Skogsstyrelsen skriver också på flera ställen att de föreslagna ändringarna inte leder till ökad tidsåtgång för företagen eller till ökade administrativa kostnader. Vi förstår inte detta

konstaterande, rimligen går det åt mer tid att göra tre separata anmälningar för tre närliggande objekt än för ett.

- När det gäller lägsta ålder för slutavverkning anser Skogsindustrierna att samma ålder, det vill säga tabell 5, bör kunna användas i hela landet. Åldern skiljer endast 5-10 år mellan olika ståndortsindex och borde kunna användas i hela landet.

Skogsindustrierna

Linda Eriksson